

ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ
ΚΑΙ... ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΔΑΚΤΥΛΟΙ

ΔΕΝ μιλω για τους δικούς μας πού τους χώνουμε στη μύτη...
 μα οι δάκτυλοι οι ξένοι τί ζητοῦν σέ ξένο σπίτι;
 Μόλις πάει νά ὀρθοποδήσῃ τῆς Γραμματικῆς τὸ κράτος,
 νά σου, δάκτυλος προδότης τὸ γκορεμνίζει ἀοράτως!
 Καὶ ἐνῶ θαροεῖς ἢ γλῶσσα πὺ μιλᾷς πῶς εἶν' δικιά σου,
 μέσ' στοῦ στόμα σου τρυπώνει καὶ χαλνάει τὴ μιλιὰ σου!..

Βήχει ὁ δεινά; σκούζει ὁ τάδε; Κάποιος δάκτυλος, πολῖται!..
 Κλεφτεῖ ὁ τάδε; χάρτει ὁ δεινά; Πάλι δάκτυλος κινεῖται...
 Μπαγιαταίνουν αἱ ἀφύαι, τὰ ὠὰ τῆς «θείας γλώττης»;
 Εἰς τὰ ὄπλα, πατριῶται! ἄλλος δάκτυλος προδότης!..
 Ψάγια τῶς καὶ οὐκ ἰχθυῖας; σπιτὶ πᾶς καὶ οὐκ ἐς οἶκον;
 δάκτυλος κατὰ τῶν «μέσων» καὶ τῶν «ὑπερσυντελικῶν»!

Φοίκη! ὅποια τρύπα ψάξης, ὅποια γλῶσσα ξεσκαλίσης,
 —καὶ μέσ' στη δική σου ἀκόμα— δάκτυλον θὰ ἀπαντήσης!
 Εἶπες μάννα κι' ὄχι μῆτερ; κλεῖς τὸ μάτι, οὐ μύεις τ' ὄμμα;
 Κάποιος δάκτυλος σοῦ βάζει κάποια ἑοῦβλια μέσ' στοῦ στόμα!
 Δάκτυλος ἀπὸ τῆ Δύσι, δάκτυλος ἀπ' τὸν... πονέντε!
 καὶ νά φθάνουν, ὄχι ἕνας, ὄχι δύο, μα... πέντε — πέντε!..

Ἔχουμε κ' ἐμεῖς δακτύλους οἱ Ρωμηοὶ στὰ δυὸ ξερά μας,
 μα τοὺς ἔχουμε, βρὲ, τζάνουμ, μοναχὰ γιὰ τὴ δουλειὰ μας...

Κι' ἂν βουτοῦμε σιὰ ταμεῖα μὲ τὰ δάκτυλά μας ὅλα,
 τί γυρεύουν οἱ ἀπ' ἔξω σιῆ' δική μας κατασρόλα;
 Δάκτυλοι ἀπ' τῆ' Ῥωσσία, δάκτυλοι κι' ἀπὸ τῆ Μέκκα,
 καὶ γὰ φθάνουν ὄχι ἕνας, ὄχι δυὸ, μὰ . . . δέκα - δέκα! . .

Βγαίνει ἕνας σαχλὸς καὶ γαῖμας, γῆλιους, φτώσες διαφεντέβει;
 Δάκτυλος «βοῦν ἐπὶ γλώττῃ» τοῦβαλε καὶ τὸν μπεροδέει! . .
 Βάζεις τὰ εἰς **μι** ἐν τάξει; κάποιος δάκτυλος τὰ νύττει! . .
 Ψήνεις κόττα καὶ οὐκ ὄρνιν; Πάει, ἐγάσαμε τῆ Κρήτη! . .
 Μαχαιρώνεις μὲ σιλέτο κι' ὄχι μὲ τὸν ἀκινάκην;
 Κάποιος δάκτυλος σὲ βάζει γιὰ γὰ χάσωμε τὴν Θράκην! . .

Σὲ κτυποῦν καὶ δὲν λὲς οἴμοι παρὰ σκούζεις «ὠϊμένα»;
 Σίγουρα, βοὲ κατεργάρη, θᾶχης ῥούβλια φαγωμένα!
 Γιατὶ ἢ προόστυχος θεὸς νᾶσαι, ἢ προδοτής, ἢ καὶ βλάξ,
 σὰν τῆς τρῶς καὶ λὲς «ἄχ! ὄχου» κ' οὐκ **βαβαὶ ἱκταταιάξ**.
 Κι' ἂν τὴν μύτην σου συνάχι καὶ οὐχὶ «κατάρρους» κλύζει,
 ξένος δάκτυλος θὰ ἐχώθη μέσα καὶ σοῦ τὴν σκαλίξει! . .

Κλέβεις καὶ τὸ κόβεις λάσπη, καὶ οὐκ οἴχει καθαρίως;
 δάκτυλος, χέρια καὶ πόδια σοῦ κινεῖ ἱεροκρονφίως! . .
 Πλαστογράφεις σιῆ χυδαία καὶ οὐχὶ καθαρευόντως;
 ξένος δάκτυλος σὲ σπρώχνει κ' εἶσαι ἐχθρὸς τοῦ Ξενοφῶντος! . .
 Ἐμεῖς τί φταιμε; Ὅ,τι τύφλες καὶ ὄ,τι μουντισες σιὰ σιραβά μας,
 μᾶς τοὺς δίνουν οἱ ἀπ' ἔξω καὶ . . . μὲ ἀνοικτὰς παλάμας! . .

[Μάρτιος τοῦ 1911]

ΣΑΤΑΝΑΣ